Proloog

Püha Nikolause kirikumäelt Uphilli linnajaos avanes võrratu vaade Weston-super-Mare'i linnakesele ja rannajoonele. Kaugemal asus Brean Downi neem, veidi lähemal aga Uphilli kiriku siluett ja Axe'i jõe suue. Otse nende all, kaljutipust püstloodis alla vaadates, lösutas jahisadama keskus ehk paadiromula, nagu kohalikud seda kutsusid.

Amy Carlisle sikutas mantlihõlmad tihedalt keha ümber. Päevast jäänud soojus oli viimase tunniga hajunud ja nende pisike lõke ei andnud ka sooja. Amy oli kesköö l lõpuks sõnumi saanud, kui oli juba päevi oma kööktoas istunud ja Jaylt uudiseid oodanud.

Kirikaia kuivanud rohul istudes heitis Amy Jayle pilke, püüdes mitte piilumisega vahele jääda. Jay oli rühmaliikmeist vanim ja tundis end kahtlemata vabamalt. Tema pikakoivalises kehas oli mingit kergust; graatsilisust, mis on omane tantsijatele. Mees istus teisel pool lõket ja hoidis Claire'il ümbert kinni. See ei pruukinud veel tähendada, et Claire täna valituks osutub, aga kui eelmise kuu sündmustest midagi järeldada võis, pidi just nii minema. Amy tundis seda mõeldes ühtaegu kadedust ja kergendust. Küll tema aeg ka tuleb, kuigi nüüd siin istudes ning tulesäras linnakest ja tõusuharjal merd silmitsedes hakkas ta endas kahtlema. See kestis vaid mõne viivu. Piisas vaid kujutleda kööktuba, mis oli isegi viimaste päevade leitsakust hoolimata lõpmata külm, ja oma siinoleku põhjuseid, et siht silme ees taastuks.

Kui Amy taas Jayd piilus, tabas ta Megani pilgu. Megan oli rühma uusim liige ja tulekumas näis ta lausa lapseohtu. Amy

naeratas talle ja Megan läks tema juurde istuma. „Mul on hea meel, et sa siin oled," ütles Megan.

Jay oli tüdruku leidnud kõigest pooleteise kuu eest. Eelmisel kohtumisel oli ta palunud Amyl Megani eest hoolitseda – nagu kõigi noorte naiste puhul – ja sellest ajast peale olidki kaks naist privaatses internetigrupis sidet pidanud. Megan oli hilistes kahekümnendates ja elas Bristoli tänavatel kodutuelu. Ta rääkis Amyle, et Jay oli talle juba elukohagi leidnud, aga et neil polnud lubatud väljaspool rühmaõhtuid kohtuda, ei teadnud Amy veel, kus täpsemalt. „Mul on ka hea meel, et sa siin oled," vastas Amy, kui Megan talle lähemale puges, levitades kirbet higi- ja sääsetõrjevahendi lehka.

„Loodan, et ta valib minu," pihtis Megan.

„Püüa kannatlik olla."

Megan toetas pea Amy õlale. Varasemas elus oleks Amy isiklikku ruumi tungimist pahaks pannud, kuid nüüd ta lausa tervitas seda, Megani keha õhkkerget puudutust, kui Jay hakkas seltskonnas ringi käima ning jagama teed, mis oli lõkke kohal podisenud.

See oli *ayahuasca*-tee. Amyle oli Jay teed maitsta andnud juba tollel esimesel ööl Kewstoke'is, kui Amy rannal ööbis. Toona oli Amyl ükskõik, kuna enda arust polnud tal midagi kaotada. Annus oli väike, kuid Jay juhendamisel oli ta kogenud midagi ilmvõimatut. Toibudes arvas ta, et on tundide kaupa ära olnud, kuigi möödunud oli vaid mõni minut.

„Mõistad?" küsis tookord Jay ja kõik oligi õige pisut selgemaks saanud.

Jay kükitas Amy ja Megani vahele. „Rõõm näha, et te nii hästi läbi saate," ütles ta naeratades ja ulatas neile teetopsid.

Amyl oli nii palju öelda, kuid vaikis, kui keeduse vastu võttis, mõistes vaid kohmetult naeratada.

Jay korralduse peale rüüpasid kõik jahtuvat teed. *Ayahuasca* sisaldab psühhedeelikum DMT-d ning kuigi Jay andis neile vaid väikese annuse, tundis Amy peatselt uimasti mõju. Soojus levis liikmeisse ja keha hakkas surisema. Ta sulges silmad ning oli ühtaegu kohal ja ära, sellal kui vaimusilmas keerlesid geomeetrilised kujundid. Tunne polnud sama kui DMT täisannuse korral, vaid pelk pilguheit, mis jättis uudishimu rahuldamata, kui ta minutite pärast kainenes. Sama janu paistis teisteltki nägudelt: Megan tõstis pilgu, pähkelpruunid silmad imestusest pärani, kui ta tagasi oli.

Jay tõusis püsti ja seltskond vakatas. Amy ühtaegu vihkas ja armastas neid hetki, mil igaüks selgitas, miks ta siin on. Valus oli teiste lugusid kuulata, kuigi tee seda pisut kergendas. Kui tema kord kätte jõudis, jutustas ta häbenemata oma loo, olles tänulik, et Megan ta kõrval istus.

„Aiden oli ilus laps. Teate ju, et mõned tited on koledad? See kõlab kohutavalt, ma tean," alustas Amy ja pälvis seltskonnalt naerumugina. „Aga on ju. Mõned imikud on lihtsalt inetud. Kortsus ja kägaras, nagu oleks mõni arenguetapp vahele jäänud. Aiden polnud selline. Tema oli valmis esimesest hetkest, kui ta sülle võtsin. Pahmakas punaseid juukseid, täiuslik väike tutt pealael. Ja kui ma ta sülle võtsin, siis vaatas ta mulle otsa ja ma sain kohe aru, et ta tundis mu ära. Ega ma oskagi seda õieti selgitada, kuigi tänu Jayle on mul nüüd veidike aimu, aga mul oli tollel hetkel selline tunne, et ta tundis mind läbi ja lõhki. Kas mu jutt on üldse loogiline?"

Rühm reageeris positiivselt ja julgustas teda jätkama ning Amy adus, et Megan sirutas käe tema poole.

„Noh, vähemalt mulle tundus nii. Ta tundis mind läbi ja lõhki ja ma võtsin selle laserpilgu rõõmuga vastu. Meie vahel sündis side, mida ei saa ealeski ära võtta. Ja kuigi ma teadsin,

et tema seda hetke ei mäleta, jääb see igavesti temasse, ja see pakkus mulle mingit lohutust.

Hiljem viidi ta ära. Selline oli kokkulepe. Ma olin liiga noor. Raha polnud, peret polnud, lapsele polnud kodu pakkuda. Ta sai ühele kenale paarile ja ega ma neid süüdista, et nii läks. Ise nad lapsi ei saanud, aga armastust oli küllaga. Ma ei öelnud neile, et lapsele juba Aiden nimeks panin, ja nad ei küsinud ka.

Kas ma nutsin, kui nad ta ära viisid? Loomulikult. Aga meil oli juba side tekkinud. Aiden oli mind näinud ja mina teda. Ma olin nüüd osake temast ja seda ei saa keegi minult eales ära võtta."

Jay pani Amyle käe ümber ja too kergitas end ta embusse. Jay nägi ette, mis tuli, ja Amy oli lohutuse eest tänulik. Kui Amy oli esimest korda rühma ees kõnelenud, sõnas Jay, et tal ei tarvitse jätkata, kuid Amy oli rasked sõnad kuuldavale toonud ja kavatses sellega ka nüüd toime tulla.

„Rohkem ma teda ei näinud. Teadsin, kus ta elab, aga poja nägemine oleks mu hävitanud. Pealegi polnuks see tema ega ta uute vanemate suhtes aus." Amy tegi pausi ja tundis, et suu on kuiv. Ta hingas sügavalt sisse ja jätkas.

„Uudist kuulsin kogemata. Kas suudate seda uskuda?" küsis ta, pisarad jahedat nahka kõrvetamas. „Sattusin The Mercury surmakuulutusi lugema. Kui ma poleks otsustanud tol päeval raamatukokku minna, polekski teada saanud. Oleksin võinud vabalt tänini mõelda, et ta on elus."

Megan vabises ta kõrval. „Pole midagi, Megan," ütles Amy. „Väike Aiden suri vahetult enne oma neljandat sünnipäeva. Tal oli südamerike, millest ma midagi ei teadnud. Vanemad tegid ta heaks kõik, mis võimalik. Kindlasti tegid."

Jay embas teda tugevamalt ja Amy haaras Megani käe pihku. „Ma olin muidugi täiesti laastatud. Vahet pole, et ma

polnud teda pärast sündi näinud. Ta oli minu väike poja ja jäigi selleks. Tegin selle vea, et üritasin ta vanematega rääkida. Eriti ema ei tahtnud minust sugugi aru saada. Ta oli leinast haige, tagantjärele saan sellest aru, aga kui ta ütles mulle näkku, et Finley – see on nimi, mille nad Aidenile panid – polnud mu poeg, siis oleks mulle otsekui noaga südamesse löödud.

Tõtt-öelda polnud ma just heas seisus, kui uudise teada sain. Ma olin juba jooma ja tarvitama hakanud. Mu elu oli perses ja jäi sinna seniks, kuni kohtasin Jayd."

Seltskonda läbis jälle heakskiidupomin ja Jay embas teda veelgi tugevamalt. „Olin varemgi mõelnud endalt elu võtta, kuid julgusest jäi puudu. Osaliselt arvasin, et reedaksin sellega Aidenit, aga see oli vaid arguse hääl."

Amy tõmbas taas hinge ja heitis pilgu Meganile, kelle silmist voolasid pisarad, kuigi ta oli seda lugu varemgi kuulnud. „Ütlen ausalt, et ma olin ikka väga kahevahel, kui Jay mulle DMT-d pakkus. Selleks hetkeks olin praktiliselt kõike proovinud ja ma ei uskunud, mida ta kokku lubas. Kuidas ma küll eksisin," sõnas Amy ja seltskond naeris.

„Tahan Jayle aitäh öelda, et ta näitas, et midagi on veel tulemas ja Aiden pole jäädavalt kadunud. Ma olen teda oma rännakutel tunnetanud ega jõua meie taaskohtumist ära oodata. Teate, ta jättis mu hinge tookord kustumatu jälje, kui ta mind vaatas, ja ma tean, lihtsalt tean, et ta ootab mind ära."

Jay embas teda veel mõne sekundi, kuni rühm kuuldut seedis, ja läks siis edasi Claire'i juurde.

Claire naeratas. „Ma olen valmis," ütles ta, kui Jay talle käed ümber pani.

Amy oli selle naisega korduvalt juttu ajanud. Claire oli kolmekümnendates ning viimased kümme aastat varjupaigast tänavale ja tagasi kolinud. Õhukesed mustad juuksed tilpnesid

kuklas ja kui ta Jayle naeratas, siis mustas mitme hamba asemel tühimik.

„See on sinu valik," ütles Jay rahustaval toonil, hääl kandumas kauge merekohina kohale.

„Ma olen valmis," kordas Claire ning Amy nägi ta pilgust ja hambutust naeratusest, et ta rääkis tõtt.

Esimene peatükk

Uurija inspektor Louise Blackwell parkis auto ja jooksis koolimajja, kus paks metallvärav ta hoo jalamaid peatas. Emily ootas sees, näoke aknast välja piilumas nagu vangil. Ainsana majja jäänud õpetaja kortsutas kulmu, kui Louise'i uksest sisse sumistas.

„Louise Blackwell, Emily tädi. Vabandust, et mul nii kaua läks, aga pidin Westonist kohale sõitma." Louise vaatas Emily poole, kes istus toolil, jalg üle põlve ja käed rinnal risti. Vennatütar vastu ei naeratanud. Pilk surmtõsiselt maas ja nutuvõru ümber suu.

„Küllap võetakse teiega homme uuesti ühendust," vastas õpetaja ning hoidis nende ees ust lahti. „Nägemist, Emily, homme näeme," lisas ta, kui Emily uksest välja löntsis.

„Tšau, kullake," ütles Louise. „Vabandust, et mul nii kaua aega läks. Lähme sööma?"

Emily hoidis pilku varvastel ja õõtsutas end ühe koha peal. „Kus issi on?"

Louise kükitas, et tüdrukule otsa vaadata. Jaoskonda oli tulnud kõne, et tema vend Paul polnud neljakümne minuti eest lapsele järele ilmunud. Siis oli Louise helistanud oma vanematele, kes elasid lähedal, aga kõne läks otse kõneposti, seega oli Louise sunnitud Westonist mööda M5-kiirteed kohale kihutama. Emily oli kõva juurikas, aga seekord punetasid tal silmad ja üks pisar pääses vasakule põsele voolama. Louise kaalus valetamist, kuid Emily vääris enamat. „Arvan, et temaga on kõik korras, jäi lihtsalt hilja peale."

„Kas ta on jälle purjus?“

Louise krabas tüdruku enda vastu, süda murtud küsimusest, mis oli viieaastase kohta nii kohatult täiskasvanulik. „Temaga on kindlasti kõik korras, kullake.“ Tüdruku keha vappus ta käte vahel ning Louise ei soovinud sugugi esimest korda, et suudaks last kaitsta selle kõige eest, mis tema lühikese elu jooksul juhtunud oli.

Paulil polnud ka esimene kord nii käituda. Emily ema Dianne suri kolm aastat tagasi pärast lühikest võitlust vähiga. Sündmuste kiirus oli kõiki jalust rabanud ning kõige rängemalt mõjusid need mõistagi Paulile. Joomine läks alles eelmisel aastal käest ära ja viimase poole aasta jooksul oli vend end kätte võtnud, nagu Louise arvas, kuid kolm nädalat tagasi, Dianne'i surma-aastapäeval, algasid jamad uuesti.

Louise süüdistas ennast, et lasi asjadel üldse nii kaugele minna, kuid venda see vastutusest ei vabastanud. Louise oleks tahtnud Pauli üles otsida ja välja laduda, mida ta tema tegudest arvab, aga Emilyga koos polnud see mõeldav.

Autos valis ta jälle vanemate numbri.

„Hei, Lou,“ vastas ema kõnele. „Vabandust, me käisime papsiga väljas ja saime alles nüüd su sõnumid kätte.“

Louise hammustas keelde, tahtes küsida, miks nad mobiile sees ei hoidnud. „Emily on minuga,“ sõnas ta. „Me läheme sööma.“

„Tšau, Emily.“

„Tšau, vanaema.“

Louise tõmbas auto teeveerde, et kõne kõlarirežiimilt maha võtta. Ta ronis autost välja ja sulges vaikselt ukse. „Te peate Pauli poole minema.“

„Paps on juba teel.“

„See ei või nii jätkuda, ema,“ manitses Louise poolihääli, võideldes pisaratega.

„Ma tean, kallis, ma tean. Too Emily meie juurde, kui olete söömas ära käinud. Mul on talle mõned riided varuks, nii et ta võib praegu meie pool elada."

Vanemad leidsid Pauli probleemidele alati ajutisi lahendusi. Paul keeldus igasugustest abipakkumistest ja eitas oma olukorda täielikult. Kunagi oli ta aga pühendunud abikaasa ning Dianne'iga koos oli Louise'i arvates olnud kõige õnnelikum aeg tema elus. Pärast Emily sündi poputas ta last narruseni ja kuigi ta ei lakanud naise surma järel tütart armastamast, tundus, nagu meenutaks laps talle pidevalt kadunud abikaasat. Louise oli kindel, et vend ei teeks Emilyle teadlikult eales midagi halba, kuid Paul ei taibanud, millist kahju ta juba praegu lapsele tekitab.

Louise viis vennatütre Pizza Expressi. Ta ei hakanud tüdrukule peale käima, vaid lasi tal olla ja vaikuses süüa. Isa saatis sõnumi, et oli Pauli korterist leidnud. Too oli peatäit välja maganud, aga nüüd juba meelemärkusel. Louise ütles Emilyle, et issiga on kõik kombes, kuid jättis detailid enda teada. Tüdruk naeratas korraks, sulanud juustuniit suust venimas. Mida Louise oleks võinudki talle öelda? Vaatamata küsimusele, kas tema isa on purjus, oli Emily siiski liiga väike, et hakata talle seletama, et isa vajab abi või et ta käitub nii ainult selle pärast, mis tüdruku emaga juhtus. Ta oli niigi palju kannatanud. Taas valdas Louise'i kihk tüdruk kaasa haarata ja ta selle kõige keskelt minema viia.

Magustoidust Louise ei hoolinud, Emily sõi aga kastmete ja lisanditega plombiiri. „Sa jääd täna vanaema poole ööseks. Sobib?"

Emily noogutas. „Issi on haige, eks?" küsis ta.

Louise ei osanud arvata, kas tüdruk kommenteerib isa tänast pohmelli või üleüldist vaimset seisundit, kuid ei hakanud täpsustust küsima. „Temaga saab kõik korda, aga täna oleks tal parem üksi olla. Vanaema pool on ju lõbus, eks?"

„Kas sina jääd ka ööseks sinna?“ uuris Emily lootusrikkalt ja naeratas pärast seda esimest korda siiralt, kui Louise ta eelkoolist peale võttis.

***

Vanemate poole jõudnud, jooksis Emily vanaema käte vahele. Ema heitis Louise'ile pilgu, kui lapselast kõvasti kallistas. Tal olid silmad paistes, justkui poleks ta korralikult maganud. „Paps on toas,“ ütles ta.

Louise'i isa tammus elutoas edasi-tagasi. Hilistes kuuekümnendates endiselt jässakas ja tugev, oli Danny Blackwell armsaim mees, keda Louise oli kunagi kohanud. Lapsena oli ta oma papsi idealiseerinud, tehes tõenäoliselt karuteene kõigile oma täiskasvanuea suhetele. Ta polnud veel kohanud kedagi, kes suudaks isa seatud latist üle hüpata, kuigi teadis, et võrdlus polnud just õiglane ning et tõenäoliselt püüab ta end vaid kaitsta ega annagi endale võimalust kellelegi jäägitult pühenduda.

Louise nägi isa haruharva vihasena, aga praegu ta seda ei varjanud. „Kuidas tal oli?“ küsis Louise.

Isa lõpetas tammumise. Ta polnud tütre saabumist tähele pannudki ja jõllitas teda nüüd hetkelises segaduses. „Ei saanud sõnagi suust. Haises nagu tõhk. Pobises midagi teisipäevase hommikusöögi kohta kohalikus pubis ja laual seisis poolik viskipudel. Vedasin ta külma vanni, aga selle peale ei teinud ta teist nägugi. Ma tean, et tal pole lihtne olnud, Louise, aga ta on ikka üks isekas väike sitapea. Kuidas kurat ta võib Emilyle niimoodi teha?“

„Saan aru, paps, saan aru.“

„Mis ma teha saan? Ma ei oska kuidagi aidata.“ Isa vajus diivanile kössi ja nägi kõvasti vaeva, et emotsioone vaos hoida.

„Papi!“ hõikas Emily tuppa joostes.

Louise'i isa äigas käega üle silmade, kui lapselaps ligi lippas. „Kulla laps,“ ütles ta ja sirutas käed tüdrukule vastu.

Louise läks kööki ja pani veekeetja tööle.

„Ega see vist kõlbaks, kui ma midagi kangemat võtaksin?“ küsis ema ja kergitas kulmu.

„Emps,“ ütles Louise ja vangutas pead. Emal oli alati must huumorimeel olnud ja ta pööras tavaliselt esimesena halva olukorra naljaks.

Nad jõid koos teed ja muigasid Emily kilgete peale, kui too vanaisaga müras, kumbki põhiteemat vältides. „Kuidas siis mere ääres elatakse kah?“ küsis ema.

„Järjest paremini. Nüüd tuli päike ka välja.“

„Mõnd mahlasemat juhtumit ka on?“

Seda küsis ta vaid viisakusest. Ema oli alati Louise'i politseitööd toetanud ja tundis tütre üle uhkust, kuid ei tahtnud tegelikult üksikasju kuulda ega Louise'i ameti sisuga silmitsi seista.

„Ma pean varsti tagasi minema, aga me peame enne rääkima sellest, mis täna juhtus. Tead, et koolil on õigus lastekaitsesse helistada? Kujuta ette, kui nad praegu Pauli poole sisse sajaksid. Emily võidaks lastekodusse panna.“ Louise'i kõri nöörisid pisarad ja ta pidi imestama, millist häda tema puuduv vend suutis külvata.

Ema aga naeratas. Väliselt ei paistnud teda kunagi miski häirivat, ent Louise teadis, et lähedasi tabanud mured vaevasid teda väga. Tema oli Dianne'i viimasel elunädalal ja traumeerival leinaajal tugevaks jäänud. Ta oli peret aastaid koos hoidnud, samas kui Paul end pudelisse uputas. Kuigi Louise seda harva välja ütles, oli tal vedanud, et vanemad nii head eeskuju andsid. „Su paps ja mina oleme seda asja arutanud ja otsustanud, et vaatame järgmised kuud kuni suvevaheaja lõpuni ise Emily

järele.“ Need sõnad tõi ta kuuldavale trotsiga, mis andis mõista, et Louise ei tohi vaielda.

„Kas olete seda Pauliga ka arutanud?“

„Veel mitte.“

„Ma ei usu, et ta nõusse jääks.“

„Tal pole valikut. Nagu sa ütlesid, sekkub lastekaitse varem või hiljem, ja isegi su vend pole nii loll, et riskiks Emilyst ilma jäämisega.“ Ema tuli lähemale ja sirutas käe tema oma järele. „Kuule, ma ei mõelnud niimoodi. Su vend pole loll, kaugel sellest, aga ta pole hetkel võimeline isegi ennast aitama. Ma räägin temaga ja selgitan, et nii oleks kõige parem. Loodetavasti annab see talle vajaliku võmmu tagumikku. Me juba ütlesime, et hangime talle abi, ja homme räägime sellest uuesti.“ Louise sulges silmad ja hingas nina kaudu sügavalt sisse. „Ta tapab ennast, Lou. Su suur vend tapab ennast ja me peame teda aitama.“

„Oh, ema,“ ütles Louise ja haaras ta käte vahele, häirituna ema keha kergusest; ema kaelal oli tuttav lavendlilõhn.

Piinlikkust tundes lükkas ema ta õrnalt eemale. „Kas sa …“

„Ma teen nii palju, kui saan. Püüan iga nädalavahetusel siin käia, õhtuti abiks olla.“

„Arvad, et pead meid valvama või?“ tõgas ema muigvelsui. „Arvad, et käime papsiga igal õhtul peol?“

„Ei käi siis või?“ pistis Louise vastu ja teeskles üllatust.

„Aitäh pakkumast ja me võtame su abi tänuga vastu, kui vaja, aga ma tahtsin tegelikult küsida, kas räägiksid Pauliga. Mitte täna, aga lähimatel päevadel. Ütle, et toetad meie otsust ja üritad talle abi hankida.“

Louise kahtles, et vend ta äragi kuulaks, aga lubas siiski proovida.

„No nii,“ ütles ema ja lõi käsi kokku, justkui oleks maailm jälle korda seatud. „Hakka parem minema. Sul on kindlasti palju tööd ja mul on üks väike preili vaja voodisse kupatada.“

Teine peatükk

Tagasiteel Westonisse ei suutnud Louise eriti millestki muust peale Pauli ja Emily mõelda. Talle meenus päev, kui Paul ja Dianne teatasid, et Dianne'il on vähk. Kohe torkasid silma vaevuaimatavad muutused vennanaise rühis ja liigutustes. Dianne'i seisundi kiire allakäik järgmiste nädalate jooksul jahmatas kõiki. Järgmine kord, kui Louise vennanaist nägi, lamas ta juba haiglavoodis ja närtsis lausa silmanähtavalt. Tookord rääkisid nad Emilyst: Dianne tänas Louise'i, et too tema tütre elus osaleb, ning Louise jagas ebavajalikke lubadusi lapsel silma peal hoida. See oligi päev, kui Louise märkas Paulis esimest korda muutust: kalkust silmades, mingit trotsi ja meeleheidet, mis enam üle ei läinudki.

Kuigi need muutused olid soovimatud, polnud need Louise'i üllatanud. Ta oli midagi sarnast varemgi kogenud. Lapsena oli Paul hea ja hooliv vanem vend ja kuigi neilgi tuli ette õe-venna nääklusi, said nad alati hästi läbi. Oli aegu – ja Louise'ile ei meeldinud seda tunnistada –, kui Paul oli ta parim sõber. Nüüd tabas Louise'i melanhoolia, kui ta mõlgutas, kuidas see sõprus tasapisi kokku kuivas. See oli loomulik osa kasvamisest, aga ikkagi tegi haiget, kui Paul teismeikka jõudes õe sinnapaika jättis.

Tagasi vaadates sellest kõik algaski. Paul pidi olema viieteist- või kuueteistaastane, kui jooma hakkas. Esialgu polnud vanemad eriti mures – ega poiss ainuke teismeline olnud, kes pargis odavat valget siidrit lürpis –, kuid Louise vihkas venna muutumist. Sageli oli poiss tõsine ja endassetõmbunud ning

jõlkus uute nägude seltsis. Kui ta Louise'iga rääkiski, siis turtsakalt ja kärsitult, ning väike Louise tundis end kuidagi süüdi, justkui oleks vend tema pärast muutunud.

Alles siis, kui Paulile juba kangemad ained hakkasid huvi pakkuma, jagasid vanemad Louise'i muret. Üht kurikuulsat puhkusereisi – viimane kord, kui Paul perepuhkusele kaasa tuli – ei võetud pereringis kunagi jutuks. Nad olid parasjagu Cornwallis, kui Louise'i isa leidis Pauli taskust amfetamiini. Louise polnud kunagi varem näinud, et isa sedasi enesevalitsuse kaotaks. Veidi enne seda oli Paul saanud viletsad riigieksami tulemused ja avastusele järgnenud õhustik oli niivõrd mürgine, et nad olid lihtsalt samal päeval koju sõitnud.

Mõni nädal hiljem kolis Paul kutsekooli ühikasse. Ta oli õde hüvastijätuks kallistanud, aga nende suhted olid juba jäädavalt muutunud. Kutsekool ei andnud vennale muud kui kolm aastat pidutsemist ning sellist elu jätkas ta ka pärast kooli lõpetamist ja perspektiivitule telefonimüügitööle asumist.

Ilmselt elaks ta endiselt nii, kui Dianne'i poleks olnud. Muutus toimus päevapealt: joomine vähenes ja narkootikumide tarvitamine lõppes. Louise hakkas taas märkama lahket ja hoolivat poissi, kes Paul oli kunagi olnud. Seda oli imeline näha, ning selleks ajaks, kui sündis Emily, ei muretsenud Louise Pauli pärast enam ammu.

Louise oli lootnud, et pärast Dianne'i surma hoiab Emily olemasolu Pauli joone peal, kuid vahest alahindas ta mõju, mida Dianne oli vennale avaldanud. Paul pingutas – seda Louise teadis –, kuid ilma Dianne'ita polnud midagi, mis teda vanade kommete juurest eemale hoidnuks.

Louise pööras kiirteelt maha ja möödus rannikulinnast lahkuvate autode laviinist. Need olid turistid ja ühepäevapuhkajad, kes olid saanud viimaks päikese käes peesitada. Eelkooliõpetaja kõne oli vastu võtnud politseijaoskonna kontorijuhataja

Simone, kes levitas nüüd kahtlemata arvamust, miks Louise pidi ummisjalu minema tormama. Louise'il polnud mingit tahtmist tegeleda küsivate pilkude ja sosinatega.

Kuigi ta oli Westonis juba üle kahe aasta elanud, suutis ta oma eraelu – niipaljukest, kui seda oligi – ja tööelu lahus hoida. Oli avalik saladus, et siia mereäärsesse linnakesse kolimine polnud ta vabatahtlik otsus. Varem töötas ta mõrvarühmas, mille peakorter asus Portisheadis. Pärast seda, kui ta tulistas relvastamata meest – mis sest, et tegu oli kättemaksuhimulise sarimõrvari Max Waltoniga –, toimus juurdlus ning talle esitati ultimaatum: kas kolida või erru minna. Toona ei suutnud Louise varjata, kuidas ta seda otsust põlgas, ning see oli mõningal määral sisseelamist takistanud. Viimase seitsme kuu jooksul olid asjad pärast üht edukat mõrvajuurdlust siiski paranenud, kuid Westoni väikse uurimismeeskond polnud Louise'i endiselt omaks võtnud.

Oma väikeses Worle'i bangalos Westoni külje all sõi Louise teleri ees ühele mõeldud valmiseinet. Mäludes pruuni tuvastamatut liha, silmas ta varju, mis võttis enda alla poole elutoaseinast. Kaheksa kuu eest olid koorekarva seina viimast kui tolli katnud fotod. Kuigi need polnud just meeldiv vaatepilt – fotod ohvritest, kelle oli tapnud ajakirjanduses Pensionäritapjaks ristitud jõhker mõrtsukas –, andsid need Louise'ile siiski sünge eesmärgi. Pärast seda oli ta roll Westoni väikese kripo-osakonna uurijana sama sündmustevaene kui väikelinn ise. Louise'i uusim edulugu oli väikese kanepidiilerite rühmituse vahistamine Bournville'i rajoonis. Kui ta oleks endiselt olnud mõrvarühma liige, poleks nii tühine juhtum tema lauale jõudnudki.

Ta pani taldriku nõudepesumasinasse, mille vaid kord nädalas sisse lülitas, ja läks voodisse. Harjumusest vaatas ta enne uinumist telefoni, pooleldi oodates soovimatut sõnumit

oma endiselt Bristoli kolleegilt. Siis üritas ta magama jääda, kuid mõtted tüürisid ikka ja jälle venna ja vennatütre juurde.

Ega Paul otsekohe pärast Dianne'i surma uuesti jooma hakanud. Mõnda aega elas ta endistviisi edasi. Sel ajal oli Louise venda imetlenud, sest too jäi tütrele kindlaks toeks, samas kui laps mõistis vaid osaliselt, mis toimus. Kuid siis, ühel pühapäevasel lõunasöögil, ei ilmunud ta perekondlikule kokkusaamisele. Louise sõitis siis tema poole ja leidis ta diivanilt magamas, tühi viinapudel kõrval, sellal kui Emily istus tugitoolis ja vaatas telekat. Nad oleksid pidanud otsekohe midagi ette võtma ja Paulile abi muretsema, kuid jätsid probleemi vinduma. Nüüd muretses Louise, et neil ei õnnestugi teda enam aidata.

Kell 5.30 võpatas ta ärkvele. Polnud mõtet enam üritada magama jääda. Niisiis pani ta kohvimasina tööle, käis duši all ja riietus poolunes. Kui tal õnnestus esimene teretulnud kohvilonks võtta, piiksatas telefon. „Vaata ette, mida soovid," pomises ta endale, kui sõnumit luges.

***

Kakskümmend minutit hiljem parkis Louise juba Uphilli jahisadamas auto, kuigi jahisadam oli selle kohta palju öelda. Piirkond oli merega ühenduses põhimõtteliselt ainult tõusu aegu, kui meri Axe'i looklevate lisajõgede suudmed üle ujutas. Enamiku ajast oli see aga vaid vanade paatide prügimägi. Hüljatud paadivrakid võitlesid tõusujoonest kõrgemal mudalappide eest ning Louise kahtles, et ükski neist enam kunagi oma kere vastas vett saab tunda.

Louise sammus politseinike sabas kaljuseina all lindiga sisse piiratud alale, kuhu oli püstitatud kuriteopaigauurijate valge telk. Nende kohal sätendasid püha Nikolause kiriku varemed päikeses nagu piltpostkaardilt maha viksitud.

Hommikul oli sadamakohviku omanik enne avamist lühikesele jalutuskäigule läinud ja leidnud noore naise surnukeha. Esmalt pidas Giles Lawson kaljujalamil silmatud kogu siia sokutatud prügikotiks. Alles pambule lähemale jõudes taipas ta, et see on hukkunu kägardunud keha.

Lawson selgitas seda Louise'ile telgi juures, kus kuriteopaigauurijad ja krahvkonna patoloog Stephen Dempsey laipa uurisid. Kohvikuomaniku silmad olid pisaraist triiki, kui ta laiba leidmist meenutas. „Ma pole kunagi varem ühtegi surnud inimest näinud," tunnistas mees.

Louise oskas talle kaasa tunda, meenutades esimest surnukeha, kelle ise oli oma ametiajal leidnud. Tookord läks tal süda pahaks. Ta oleks seda praegu öelnud, kui sellest oleks tema arvates midagi kasu olnud. Selle asemel jättis ta pealtnägija konstaabli hoolde, tõmbas kriminalistide valge kombinesooni selga ja sisenes telki.

Kitsasse ruumi astudes võitles Louise pealetükkiva klaustrofoobiaga, enne kui väändunud laibale lähenes. Naine oli maandunud näoli. Teda oli pildistatud ja sündmuskohta filmitud ning seejärel naine selili pööratud, tuues nähtavale näo jäänused. Louise'i hingeõhk oli maski vastas kuum, kui ta iiveldustunnet maha surus. Üks kriminalist pildistas parajasti naise näo püdelat sodi, kaameravälgu sähvatus valgustamas kogu telki, justkui peatuks hetkeks aeg.

„Inspektor, me leidsime selle," ütles üks teine kriminalist ja ulatas Louise'ile asitõendikotti pistetud rahakoti. „Saime ravikindlustuskaardilt nime, aga fotoga dokumenti pole." Ta heitis pilgu naise tümale näole, andes mõista, et ega pildiga dokumendist tuvastamisel rohkem tolku poleks olnud.

„Mis ta nimi on?" küsis Louise.

Kriminalisti pilk oli endiselt naisele kleebitud, nagu üritaks ta vormitust näost sotti saada. „Claire Smedley, inspektor."

„Aitäh," vastas Louise.

Sel silmapilgul – kuidas ameti praegu nii üksluine iseloom talle ka pinda poleks käinud – soovis Louise üksnes telgist põgeneda ja pääseda võimalikult kaugele õnnetust hingest, kes ta jalge ees lebas. Hüübiva vere lehk tõi meelde nii palju halbu mälestusi, et selga pöörata ja minema joosta olnuks lihtsamast lihtsam. Siiski kükitas ta patoloogi kõrvale.

Dempsey kandis maski, kuid kanavarvaste järgi ta silme kõrval nägi Louise, et ta naeratab. Oma esimestel Westoni nädalatel oli Louise kord Dempseyga maganud. Ta oli hullemaidki vigu teinud, kuid kõige enam kahetses ta nende ametialasele suhtlusele jäänud jälge, kui pingsalt ka Dempsey ei üritanud olnut unustada.

„Meil on vist järgmine hüppaja," ütles Dempsey tervituse asemel.

Louise ei osanud otsustada, kas avaldus mõjus kergendavalt või ärritavalt. Kuus nädalat tagasi oli Brean Downi kaljult alla pudenenud kahekümne kaheksa aastane Victoria Warrington. Victoria oli ühest Oldmixoni tornhoone korterist tuba üürinud. Kohtuarsti otsust neil veel polnud, kuid kõik osutas sellele, et juhtum kuulutatakse enesetapuks. Kuigi väikeses mereäärses linnas polnud suitsiid just ennekuulmatu, võisid probleemiks kujuneda kahe naise samasugune surmapõhjus ja muud sarnasused. „Kähmlusest jälgi pole?" küsis Louise.

„Esialgu mitte. Kukkudes pani ta siiski parema käsivarre kaitseks näo ette. Muid kaitsehaavu pole näha, aga eks hiljem selgub täpsemalt."

„Meil on kiiremas korras toksikoloogia aruannet vaja," andis Louise korralduse.

„Olgu," vastas Dempsey ja kõhkles hetke, justkui tahaks midagi lisada, kuid pöördus siis tagasi laiba juurde.

Kui Louise telgist väljus, peatas ta seersant Thomas Ireland. „Kuhu sa jäid?“ küsis Louise, kes leidis juba hommikul valitsevast leitsakust telgikuumusele vähe leevendust.

Thomas naeratas laialt ja Louise pööras pilgu ära, kirudes end, et meest nähes nii emotsionaalselt reageeris. Thomas oli jaoskonnas lähim vaste sõbrale ja nõrkusehetkedel tabas Louise end mõttelt, et nende suhe võiks kaugemalegi areneda. Varem oleks taolised mõtted vaid tühi fantaasia olnud, kuid viimase tormilise aasta järel olid Thomas ja ta naine lahutusavalduse sisse andnud. See lahku kolimine poleks pidanud Thomase ja Louise'i suhteid muutma ning viimane arvaski, et kõik on tema kujutluse vili, kuid mõnikord tabas ta mehe end vaatamas. Sellest ei saanud midagi välja tulla. Esiteks oli Thomas tema alluv ja teiseks ei mõelnudki Louise end siduda vastlahutatud mehega. Pealegi ei osanud Westoni politseijaoskond ega keegi selles linnas saladust pidada. Louise'il oli kohanemisega niigi raskusi, ilma et temast räägitaks kui ülemusest, kes magab oma alluvatega.

„Nimi on teada,“ ütles ta ja varjas kimbatust, sellal kui Thomas teda häirimatult silmitses.

„Kas tahad, et ta jälgi ajaksin?“

Louise oli kavatsenud ise noore naise isikut kontrollida, kuid ulatas asitõendikoti Claire'i kindlustuskaardiga Thomasele. „Anna teada, kui pereliikmega ühendust saad. Tahan kohal olla.“

Kui Thomas minekule pöördus, käskis Louise endal end kokku võtta. Ta andis mehele viis minutit edumaad, enne kui parkimisplatsile lonkis. Kell polnud veel üheksagi, aga päike siras juba kõrgel pilvitus taevas. Sellistel päevadel meeldis Weston Louise'ile väga, kui harva neid ka polnud. Valgus andis linnale uue ilme. Selle asemel, et vigu rõhutada, jättis päike need kuidagi varju, sest kiired timmisid vaated täiuslikuks. Isegi õhk maitses teistmoodi ja kauge meri mõjus kutsuvalt, mitte peletavalt.

Louise jalutas ümber nurga ja alustas järsku tõusu kirikuvaremete juurde, kus nägi enda üllatuseks varemete kõrval nurmel väikest lehmakarja. Tõus pani ta hingeldama ja tippu jõudmise ajaks olid jalad tina täis. Mis ajast ma nii vormist väljas olen? mõtles ta ja tõotas endale, et hakkab jälle jooksmas käima, kui järgmine vaba hetk tuleb.

Tema vaatenurgast käänas Weston-super-Mare'i rannajoon paremale ning mõlemad sadamasillad – Grand Pieri sadamasild ja vana hüljatud Birnbecki muul – küünitasid mudasele merepõhjale, kuhu meri alles päeva jooksul tõusma pidi. Kaugemal turritas sogasest merest välja kaljurahn nimega Steep Holmi saar. Louise ei võinud saarekest enam kunagi näha, ilma et meenutaks eelmise aasta lõpus toimunud sündmusi, kui ta jälitas Pensionäritapjat. Mõtlemata puudutas ta väikest armi käsivarrel, mis jäi teda tolle paigaga igavesti siduma.

Siin telki polnud, kuid kriminalistid olid lindiga kirikaia kõrval eraldanud väikese jupi kaljuserva suunaga Brean Downi ja Axe'i jõe mudase suudme poole. Siin toimus alles uurimine, kuid üks kriminalist ronis lindi alt välja ja tuli Louise'iga rääkima. Kui ta maski suu eest ära tõmbas, tundis Louise ära Janice Suttoni, kellega oli Bristolis korduvalt koostööd teinud.

„Palav päev," mainis Janice. „Kuidas käbarad käivad, Louise? Pole sind pärast toda eelmise aasta koledat lugu näinudki."

„Tore jälle näha, Janice. Arvasin, et sa ei tööta enam siinmail."

„Tead ju mind, lähen kuhu vaja. Praegu pole meil sulle küll veel eriti midagi öelda. Maa on nii kuiv, et jälgi on raske eristada," selgitas kriminalist ja heitis pilgu väikestele rohupuhmastele, mis liivast ja kuivanud porist välja turritasid. „Nagu näed, tehti siin lõket," lisas ta ja osutas kõrbenud tukkidele. „Oletan, et eile õhtul. Käime kogu ala läbi, tavaline protseduur."

„Kas rüselusest on jälgi?"

Kriminalist kehitas õlgu, justkui poleks talle pähegi tulnud, et siin võis juhtuda midagi peale enesetapu. „Hetkel on võimatu öelda. Seni pole sündmuspaigalt verd leitud."

Janice viipas valges kombinesoonis mehe poole, kes kaljuserval konutas. „Meie hinnangul kukkus ta sealt. Parem, kui sa praegu lindi taha ei roniks," lisas ta, kui oli Louise'i jalavarjudele pilgu heitnud.

„See võis siis õnnetus ka olla?"

„Küllap vist. Nagu isegi näed, langeb kalju kohe müüri tagant püstloodis alla. Kujutan ette, et Dempsey oskab lähemalt rääkida. Naine võis ju purjus olla ja pimedas üle serva koperdada."

Louise kratsis kukalt, teadmata, kumb on hullem: kas ise hüpata või kogemata kukkuda.